

БОЖИЯТ СЪД

П-р Данаил Игнатов.
7 февруари

БОЖИЯТ СЪД – ПЛАН НА ПРОПОВЕДТА

1. КАК БОГ СЪДИ?

- 1.1 Божието съдене е според истината (ст.2);
- 1.2 Бог не гледа на лице (ст.11)

2. В КАКВО ЩЕ НИ ОБВИНИ БОГ?

- 2.1 Твърде много пропиляно време да съдим другите и пропуснато време да се погрижим за себе си.(ст1)
- 2.2 Небрежност и презрение към Божията благодат.(ст4)
- 2.3 Отхвърлено с упорство покаяние. (ст5)
- 2.4 Твърдоглавие, непокорство на истината и покорство на неправдата.(ст8)

3. АРГУМЕНТИТЕ И ОКОНЧАТЕЛНОТО ОБЯВЯВАНЕ НА ПРИСЪДИТЕ ВЪВ ВРЕМЕТО НА БОЖИЯ СЪД

- 3.1 Аргументите на вярата и на делата пред Божия съд
- 3.2. Вечен живот на тези, които с постоянство в добри дела търсят слава, почест и безсмъртие (ст.7); слава, почест и мир на всеки, който върши добро (ст.10)
- 3.3. Гняв и негодувание на онези, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата (ст.8); скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло. (ст.9)
- 3.4. Законоизпълнителите ще бъдат оправдани(ст.13)
- 3.5. Непознаването на закона не оправдава, познаването на закона вменява допълнителна отговорност.(ст.12-16)

4. БОЖИЯТА БЛАГОСТ

- Божията благодост е назначена да те води към покаяние (ст. 4)

БОЖИЯТ СЪД

П-р Данаил Игнатов

7 февруари 2010

Скъпи приятели,

Каквото и да правим, каквото и да говорим в тази църква нашите мисли имат един център и този център е ИСУС ХРИСТОС. Апостол Павел поръчва на християните в Колоса да се молят за него за това да може да говори тайната, която е в Христос дори там, където е затворен и в окови (Кол 4:3). Когато помним този основен принцип, каквото и друго да говорим или вършим то ще придобива истински смисъл и ще става ясно за какво става дума.

Това се отнася и за темата, която сме поставили на нашето внимание тази сутрин – Божият съд. Когато говорим за Божия съд в нашето съзнание възниква образът на Исус Христос, Който стои с лице към нас и ни гледа с очи, които ни познават, гледа ни с поглед, който ни пронизва както се казва “до мозъка на костите”. Аз поне имам това усещане когато чета Словото Божие.

Ние не обичаме да мислим за съд и съдилища. Смятаме, че има доста хора, които заслужават да минат през съда и да бъдат осъдени. Но самите ние не обичаме да посещаваме този вид заведения. За това когато чуем да се проповядва за Божий съд първата ни реакция е да се намръщим и да си кажем: “Ох, пак ли с този Божий съд?”! Склонни сме да мислим, че това е някаква архаична тема останала в съзнанието на Църквата от “мрачното” Средновековие или в най-добрия случай от миналия век.

От друга страна вестниците и телевизията непрекъснато поставят под съмнение нашето доверие в съдебната система на нашата страна. Сигурно има защо, щом като и институциите на Европейския съюз показват същото недоверие и разбираме, че редица писма от там изискват решителна реформа в нея.

Една съдебна система работи добре, когато работи според изискванията на Закона, според истината и съдиите са безпристрастни. Това е морално изискване, което едва ли някой би оспорил. То произлиза от действието на Всеобщата благодат, която е дадена на хората от Бога за да управляват своето общество. А Всеобщата благодат отразява начина по който Бог управлява и СЪДИ света. В библейски смисъл УПРАВЛЕНИЕТО И СЪДЕНЕТО до голяма степен се припокриват. За това е важно да знаем или да си припомним някои принципи на БОЖИЯ СЪД.

1. КАК БОГ СЪДИ?

В текста, който разглеждаме Апостол Павел излага два основни принципа:

- Божият съд е според истината. (Рим 3:2)
- Бог не гледа на лице. (Рим 3:11)

Когато апостолът излага първия от тези принципи, той го свързва с това, че ние самите често съдим хората. Естествено, че ние ги съдим според тяхното поведение, това което виждаме наяве и се натрапва на нашето внимание. Същевременно ние по-трудно забелязваме собствените си слабости и грехове. Или ги забелязваме, но издигаме умело стени от оправдания, за да не ги осъдим достатъчно решително. Казваме си “Да, аз съгреших, но това е защото тези и тези ме подведоха, защото обстоятелствата ме принудиха, защото страстите ми бяха по-силни от волята ми, защото Бог не ми помогна да не съгреша.” А когато

се извиняваме не можем да получим прощението и Божието оправдание, защото сме поставили преди него, собственото си оправдание. И оставаме с последствията на Божието осъждане, които не са никак приятни.

За това апостолът казва, че Божият съд е според истината. Божията преценка за поведението на другите е толкова вярна и обективна, колкото вярна и за нашето поведение в мисли, думи и дела.

Вторият принцип допълва първия: Бог не гледа на лице.

Бог е неподкупен. Бог е безпристрастен. Това, че сме свършили много добри дела не ни прави по-мили на Бога и Бог няма да бъде по-благосклонен към нашите грехове, дори и да сме членове на църквата или членове на ръководството, или редовни посетители на богослуженията.

2. В КАКВО ЩЕ НИ ОБВИНИ БОГ?

2.1. Най-напред Бог ще ни обвини за пропиляни дни и години, за пропиляното време на живот, което ни е дал. *Още от годините на моята младост съм чувствал укора на Божия дух, когато си пиля времето или когато го използвам за по-маловажни неща вместо за важните задачи, които стоят пред мене.*

“Времето е пари” казват хората. И са прави.

За Бога времето което ни е предоставил е също някакъв вид инвестиция. И когато ние не Му го връщаме с печалбата, която Той очаква подлежим на санкции. Това е показано много ясно от Господ Исус в Притчата за талантите. (Мат 25 гл.). Едно от нещата за които Бог ще ни обвини е за твърде много пропиляно време да съдим другите и пропуснато време да се погрижим за себе си.(ст1). Може би ще ми кажете, че аз тълкувам доста свободно стих 1 от 2 глава на Посланието към Римляните, но мисля, че има основания да погледнем стиха и от тази гледна точка:

- *Затова и ти си без извинение, о, човече, какъвто и да си, когато съдиш, защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш, понеже ти който съдиш, вършиш същото.(2:1)*

Съденето за което говори апостолът е от този вид съждения в които ние отделяме и губим минути и часове в нечистоплътни клюки, коментари, злоба, злорадство, с които не поправяме злото, а го вкарваме по-дълбоко в душата си и я замърсяваме. Навреждаме по този начин и на събеседниците си с които споделяме този вид съдене. А както казахме вече това е често начин да затулим гласа на Словото и Святия Дух, което ни изобличава за подобно поведение.

Това не значи да приемаме безкритично поведението на другите, но значи да използваме времето за градивни усилия със съвет или протест или действия, които биха имали реален резултат за доброто на критикувания или за доброто на другите около нас и за нас.

2.2 На второ място, според този текст (стих 4а) Бог ще ни обвини в небрежност и презрение към Божията благодат :

- *Презираш Неговата богата благодат, търпеливост и дълготърпение...*

Наистина, можем ли да изброим моментите в които Бог очевидно се е намесвал в нашия живот, за да ни предпази от грях или да ни доведе до покаяние? Да ни запази в своето обкръжение. Можем ли да изброим дните и годините в които Неговата щедрост ни е обсипвала с блага. Можем ли да Му благодарим за онези моменти в които Той ни се е изявявал като наш Бог, за да ни върне към вяра и

обръщане към Него. Даваме ли си сметка за времето, когато сме си мислили, че ако нещо в живота ни е наред, то това си е в “реда на нещата”. Допускали сме, че щом е Бог Той е длъжен да го направи за нас. А и не сме били много сигурни дали наистина Бог е стоял зад тези благоприятни и успешни моменти. Дали ли сме си равносметка от колко време вече слушаме Божието Слово и как отговаряме на Неговия призив?

Аз лично се учудвам колко Бог е бил благ, търпелив и дълготърпелив към мене.

2.3 Бог ще ни обвини в отхвърлено с упорство покаяние. (ст5)

Някои християнски мислители казват, че Бог е щял да постъпи най-справедливо, ако беше унищожил човечеството веднага след грехопадението на Адам и Ева.

Вместо това Той е дал толкова дълго историческо и лично време на хората за да се върнат към Него, да се покаят за греховете. Но болшинството от хората около нас, а и ние самите, като че ли упорито не искаме да се съобразяваме с Неговата воля в сметките и проектите на нашия живот.

Словото ни предупреждава, че възмездието на такова упорство, такъв съзнателен отказ от покаяние е да изпитаме силата и ужаса на Божия гняв, когато дойде Деня на гнева, Деня на Божия съд.

2.4. В деня на Божия съд, Бог ще ни обвини в твърдоглавие, в бунтовно отрицание (*еритеяс*), непокорство на истината и покорство на неправдата.(ст8).

Има доста художествена литература написана от 18-ти век насам, в която се възхвалява като героизъм противопоставянето на Църквата и в много случаи противопоставянето на Бога. Този тип героизъм обикновено се представя като скъсване на окови, като похвално непокорство и воюване за свобода. Нашият поет Христо Ботев е бил явно объркан като е писал в стихотворението “Моята молитва”, че този бог който е в сърцето му, няма нищо общо с Бога на небесата. Той явно е бил съблазнен от бездушното и тиранично представяне на Бога от някои духовници. Но същевременно неговата идея за Бога очевидно е била прекалено романтична и себична. Парадоксалното е, че такъв тип литература се разпространяваше много целенасочено именно от тоталитарния диктаторски режим в който живяхме. Разбира се този тип “героизъм” има своите корени в първородния грях и в опорчената човешка представа за това, какво е истинската Църква и кой е всъщност Бог.

Апостолът много точно посочва слабото място на този тип претенциозно и самонадеяно непокорство. Ако ние си мислим за Бога като някакъв образ на тиранин натрапен от свещеници и пастири то това е много жалко. Същевременно трябва да мислим за Бог като суверен и справедлив Съдия-Управител на света. И ако отричаме това гледище, то неминуемо изразяваме някакво твърдоглаво възражение, бунт и неправда в които няма истина и няма истинско геройство. Непокорни на истината ставаме покорни на неправдата. Желанието ни за независимост от Бога се превръща закономерно в зависимост от бащата на лъжата-Сатана. И това подлежи на сериозно обвинение пред Божия съд.

Обвиненията на Божия съд на фона на неговия истинен и безпристрастен характер подготвят нашето разбиране за окончателните Божии присъди.

3. АРГУМЕНТИТЕ И ОКОНЧАТЕЛНОТО ОБЯВЯВАНЕ НА ПРИСЪДИТЕ ВЪВ ВРЕМЕТО НА БОЖИЯ СЪД

3.1. Аргументите на вярата и на делата пред Божия съд

Миналата седмица един брат обвини мене и ръководството на църквата в липса на безпристрастност. Защото ако сме били безпристрастни е трябвало до сега да изключим досега половината или поне една трета от членовете на църквата, които показват явно пренебрежение към работата на църквата и не изпълняват задълженията си като членове съгласно Устава. Това доведе до положението да открием събранието с едва 50% от членския състав с другата половина от съзнателни членове. Мисля обаче, че тази година Духовния съвет ще бъде много по-строг, няма толкова много да жали безотговорните членове и ще от-съди изваждането, от списъка за членство на доста лица, които очевидно не считат, че тяхното участие в живота на църквата има някакво значение.

В нашия устав е записано:

- *Член, който е престанал да посещава богослуженията по неуважителни причини, не проявява интерес към Божието дело, не подпомага материално църквата според възможностите си или който е преминал към друга църковна деноминация, се счита за отпаднал и се отписва от регистъра на членовете. (чл8, ал.2)*

На Църквата е дадена власт да управлява и съди .

Същевременно ние ще насърчаваме други, които не са членове, но участват в живота на нашата църква, изпитани са във вярата и водят истински християнски начин на живот да поемат тази отговорност, като работа за Господа. Ние каним хората да станат членове, не заради някакво ненужно счетоводство, а за да дадем по-голяма сила на Божието дело.

Разбира се, трябва добре да се знае, че вписването или отписването от регистъра на членовете на църквата, не означава оправдание или осъждане пред Божия съд.

Ние вписваме в регистъра на църквата онези, които имат увереност, че вече са оправдани от Божия съд!

Някой ще каже: но как така? Това не противоречи ли на онова, което преди малко казахте? Не чухме ли, че Божият съд е според истината, против тези, които вършат осъдителни неща – невярващи и вярващи, другите и нас самите? Има ли такива, които могат да бъдат уверени, че ще избегнат Божия съд? Има ли безгрешни християни?

За да отговорим трябва добре да познаваме цялото Писание.

Исус Христос заявява:

Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойда на съд, но е преминал от смърт в живот. (Йоан 5:24)

От друга страна апостол Павел пише:

...справедливия съд на Бога...ще въздаде на всеки според делата му: вечен живот, който с постоянство и добри дела търсят слава, почит и безсмъртие; а пък гняв и негодувание на онези, които са бунтовни отрицатели и не се покоряват на истината, но се покоряват на неправдата. (Рим 2:5-7)

Но същевременно знаем, че основната идея на Посланието към Римляните е че човек не се оправдава чрез заслуги от дела на закона, а чрез вяра.

Как да съчетаем всичко това?

Богословът Барнхауз¹ казва, че *“ние трябва веднага да изметем настрана голямата грешка която се е издигнала около този пасаж”*. Това е грешката на тези, които правят извода, че Бог търси някакви заслуги в делата на хората, които ще им се зачетат като основание за тяхното спасение, а не само вярата. Да се прави такова заключение означава да не се познава цялостта на Божието откровение, което сочи пътя на Спасението единствено чрез името на Исус Христос.

Наистина тук в този малък отрязък от цялото послание не се говори изрично за вяра. Но аргументите на Божия съд произлизат от вярата.

Може ли някой да предпочете слава, почит и безсмъртие, ако няма вяра?

Може ли някой да е свободен от стремежа да върши неправда и зло, ако няма спасителна вяра?

За Бога всичко към което се стремят хората без вяра в Исус Христос е неправда. За Бога само вярата в името на Спасителя е правда. Но правдата на вярата се доказва с дела. Вяра без дела е мъртва.

Джон Стот пише, че *“В Деня на съда, когато всички ще трябва да чуят обвинението, а после и присъдата, това обвинение и присъда трябва да бъдат подкрепени с подлежащи на проверка общоизвестни доказателства. А единствените общоизвестни доказателства ще бъдат нашите дела...Наличието или отсъствието на спасителна вяра в сърцата ни ще бъдат разкрити чрез наличието или отсъствието на добри дела на любовта в живота ни”*².

Ето така вече, можем да разберем третия принцип на Божия съд който се опира на дела, но на дела като свидетелства и резултат на вяра.

Ето така сега разбираме по какъв принцип се разграничават тези, които приемат вечен живот, слава, почит и мир от тези, които се предават на действието на Божия гняв, на вечна скръб и неволя. Разделителния знак между тях е Христовия кръст и вярата в Този, Който увисна на него вместо нас. Спасени в Неговото име и Неговата кръв, ние трябва Го изявим с устояването, което се полага на светиите :

2.2.- *Вечен живот на тези, които с постоянство в добри дела търсят слава, почит и безсмъртие (ст.7); слава, почит и мир на всеки, който върши добро (ст.10)*

2.3.- *Гняв и негодувание на онези, които са(1) бунтовни отрицатели³ ((2)-твърдоглави, (3) -себелюбиви) и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата (ст.8); скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло. (ст.9)*

Устояването и постоянството са истинския белег на истински вярващите – тези които са родени от Святия Дух и търсят Неговата пълнота.

Апостол Павел ни обръща внимание на още две положения при провеждането на Божия съд. Първото положение е свързано до голяма степен със специфичните проблеми на ранната църква, където влиянието на юдействащи християни е било много силно. Но то има своето отражение и приложение и в наше време.

¹ Donald G. BARNHOUSE, Romans, vol I, Grand Rapids, Michigan, Eerdmans Pub.Co. 1989, p.34-35

² Джон СТОТ, Посланието към Римляните, София, Нов човек, 2005, с.81

³ (1)-превод мой; (2)-превод на ББД; (3) –превод на ДМ

3.4. Законоизпълнителите ще бъдат оправдани(ст.13)

Знаем, че и в църквата в Рим е имало християни от юдейски произход и такива от неюдейски. Някои са правили опити да разграничат принципите на Спасение относно едните и другите. Апостол Павел показва, че макар юдеите да имат някакво предимство с познаването на Мойсеевия закон, то това предимство не трябва да се преувеличава. Защото той е открил от своите наблюдения, както и апостол Петър при срещата си с Корнилий, че и между езичниците има богобоязливи и почтени хора. Апостол Павел иска да покаже, че ако хората се оправдаваха от познанието на моралния закон, то и много езичници, макар че не познават Мойсеевия закон биха се спасили понеже притежават по силата на Всеобщата благодат някакъв стремеж към Бога, така и желание да спазват общоприетите норми на морала. За това апостолът иска да изтъкне, че не познавачите на Закона, не слушателите на Закона са праведни пред Бога, а само тези от тях, които го изпълняват и тези, които без да са го чули – също го изпълняват.

Само че апостолът по-нататък ще покаже много ясно, че никой човек било юдеин или езичник не може да изпълни изцяло моралния закон. Ще покаже, че нито тези, които се опитват да спазват нормите на Мойсеевия закон, нито тези, които “без Закон са закон за себе си” могат да застанат пред Бога с чиста съвест и без да разчитат единствено на Божията милост заради Господ Исус Христос.

Това се отнася с пълна сила и днес за много от нашите съграждани, които мислят, че като са родени като българи, автоматично това означава че са християни.

Разглеждането на това положение е свързано и с един въпрос: “Какво ще стане с тези езичници, които никога не са имали възможност да чуят Благовестието за спасение чрез Исус Христос”. И тук трябва да си напомним един друг принцип, който е универсален за всяка правосъдна система:

3.5. Непознаването на закона не оправдава. А познаването на закона вменява допълнителна отговорност.(ст.12-16)

Спомням си, че веднаж пътувахме с наши много близки приятели от Франция към Швейцария. Във Франция автомагистралите са платени, като се преминава през специални пунктове, така че е невъзможно да преминеш без да платиш. В Швейцария се пътува както у нас с винетки. Нормално беше при пресичането на границата с Швейцария да бъдем предупредени за това изискване. Но там нямаше някакво ясно видимо съобщение нито човек, който да ни задължи да купим винетка. Продължихме спокойно. Но когато вече излизахме от магистралата ни спря полицаи и нашия водач трябваше да плати една солена глоба. Аз се възмутих, исках да вдигна едва ли не скандал за този капан, който ни устрои швейцарската полиция. Но нашият водач, съвсем спокойно плати, после философски каза: “Непознаването на закона не оправдава неизпълнението на закона” и продължи без никакви по-нататъшни коментари.

Разбира се, има една доста голяма разлика между една глоба и проблема за Спасението, за смъртта и живота. Дали апостолът не иска да внуши, в този случай, че езичниците, които не са чули нито за Мойсеевия закон, нито за Исус Христос няма да се спасят по друг път? Какво са виновни, че Евангелието не е стигнало до тях?

Нека да напомним какво се казва:

- Но това, че те показват действието на закона, написано на сърцата им... а помислите им или ги осъждат по между си или оправдават, в деня, когато Бог, чрез Исус Христос ще съди тайните дела на човеците...(2:15-16)

Но и по този повод трябва да обърнем внимание, че апостол Павел развива отношението юдеи-неюдеи пред Божия съд съгласно познанието на моралния закон. Това на което той набляга тук е, че “сам по себе си Законът не е залог, че юдеите няма да бъдат съдени, както те си мислят”. Напротив, тяхното знание на Закона би трябвало да ги подтикне много по-ревностно да търсят Божието оправдание чрез вяра в Исус Христос. “ Важното тук е не дали си имал Закон, а дали си му се покорявал”⁴

От друга страна не можем да правим изводи от този текст, че за езичниците, които не са чули Евангелието могат да се спасят чрез спазването на някакъв морален закон колкото и категорично да е записан в сърцата им. По скоро обратното. Ако те имат достатъчно чувствителна съвест, те биха усетили, че пред Бога тяхната правда е като мръсна дреха и биха разчитали единствено на милостта на Бога – не само като Съдия – но и като Спасител.

Във всички случаи на този последен въпрос ние можем да правим само някои предположения и то изградени върху непоклатимото изявление на Божието слово: *Под небето няма друго име открито на човеците, чрез което трябва да се спасим.*(ДА 4:12) Предположенията са, че по някакъв начин Бог е изявявал и изявява на отделни хора измежду недостигнатите от мисионери езичници името на Исус Христос. *Много такива случаи са засвидетелствани чрез съновидения дадени на мюсюлмани от различни страни.*

В заключение трябва да приемем, че макар и да разглежда някои трудни въпроси за Божия съд в тази част на Посланието до Рим, апостол Павел иска да съсредоточи нашето внимание върху Божията благост, върху Божията благодат.

4.БОЖИЯТА БЛАГОСТ

В Евангелието четем, че милостта тържествува над съда. И това го казва не друг, а самия Съдия – нашия Бог. Или с други думи Божието слово ни призовава и днес да се възползваме от благоприятното време на Божията благодат. Да се подготвим още сега за Божия съд. Денят на Божия съд ще дойде в бъдещето. Но ако се подготвим сега с покаяние и вяра, на практика ние вече ще имаме пълно спокойствие за неговото приближаване. Ако вече сме приели или приемем днес Исус Христос като личен Спасител, чрез покаяние и вяра ние на практика, няма да се явим на съд. В деня на Божия съд ще бъдат само огласени нашите дела, които свидетелстват за вярата, с която сме преминали от смърт към живот.

Така да бъде! АМИН!

⁴Джон СТОТ, с.83